

Taller de ganiveteria. 1.917
Eren pocs els solsonins que no tenien relació amb aquest ram

Jesús i Juli Pallarès
Ambdós germans regenten l'última i més important de les ganiveteries de Solsona

Ganivets de Solsona

Amb el seu germà Jesús, Juli Pallarès regenta la darrera ganiveteria de Solsona, ara que cal Casafont, al carrer Llobera, acaba de tancar portes.

Per les terres catalanes i espanyoles el ganivet de Solsona té un cert renom des de molts anys enrera, i la prova és que Solsona era país de ganiveters. Al senyor Pallarès li sembla que entre els xavals solsonins de principi de segle pocs en trobaríem que no haguessin passat per alguna de les moltes ganiveteries del poble. Era el negoci que imperava.

«A principis de segle segur que a Solsona hi treballaven catorze o quinze ganiveters», explica Pallarès. «I jo, del meu record, en puc arribar a comptar quatre o cinc, escampats per portals del poble».

El pare de Juli i Jesús Pallarès va néixer amb el segle i es va establir pel seu compte l'any 1.918. Entre d'altres llocs, el pare havia treballat a cal Camaret, on ara hi ha la botiga de roba de cal Flotats, al carrer Castell.

Els ganiveters de Solsona han anat desapareixent, i el darrer gran artesà que tothom recorda és Joan Costa, que poc abans de morir encara feia els mànecs de ganivets amb banya d'animal.

La pervivència de cal Pallarès es deu a la suma de dos estratagemes empresarials que podrien semblar oposats: d'una banda han mecanitzat la producció, però per altra part mantenen un acabat artesanal que dona una alta qualitat a les peces.

Juli Pallarès sempre diu que el seu ganivet és el que talla més del món. I immediatament afegeix que la màxima no és una fanfarronada. «El secret del ganivet consisteix a saber-lo

Anna Maria Ortiz a la vora de la font de la Caputxina

Fins arribada la democràcia municipal molts habitants del barri de Sant Jaume havien d'anar a buscar l'aigua a aquesta font

trempar i a saber-lo esmolar. Nosaltres cuidem molt aquestes dues parts del procés, i l'esmolat final encara el fem a mà, artesanalment».

A més del tradicional ganivet de Solsona, els sis empleats del taller també fabriquen ganivets originaris d'altres indrets de Catalunya i les Balears, i donen sortida a una extensíssima gamma de peces per a distints usos professionals.

La història d'una font

Quan van arribar a Solsona, molts andalusos van haver d'allotjar-se en les barraques dels pagesos, perquè no tenien altre lloc on ficar-se. Les barraques solien ser unes construccions molt simples que servien per protegir de la pluja el pagès i la mula que eren sorpresos per una tempesta, a mig camí de casa.

D'andalusos escampats per barraques del Viñet n'hi va haver uns quants fins que una persona va edificar pisos per a ells. Els pisos eren simples, i estaven fets de qualsevol manera. Però eren pisos i tenien una finalitat concreta: oferir habitatge a aquells que no en tenien. El primer promotor de pisos per als immigrants va ser una dona, i aquella dona era coneguda per tothom amb el nom de la 'Caputxina'.

Uns quants andalusos van deixar les barraques i van anar a viure a la Caputxina. Per exemple, la Trini i els seus fills van deixar la barraca de cal Teixidor, sobre el Pont de la Canal i van anar a viure a un pis de la Caputxina, sense llum ni aigua corrent.

A mitja pujada de la carretera de Torà, una mica més avall del taller de ganivets de cal Pallarès, hi ha una font, i la gent de la Caputxina i de les Cases Barates en té molts records, d'aquesta font.